

Záhada sídla Kitěž

Od starověku až do dnešních dnů se lidstvo pře o to, či víra je správnější. Každý považuje svou víru za jedinou správnou cestu k Bohu. Každý zakladatel víry dal lidem svou vlastní cestu. Někteří ji přijali, jiní ne, navíc ji považovali za kacírskou a následovali cestu jiného učitele, aniž by si uvědomovali, že tyto rozdíly jsou především vnější, a podstata všech učení se redukuje na jedinou pravdu.

Kvůli tomuto nedorozumění došlo k mnoha válkám a tragédiím. Mnohé události minulosti obrostly legendami a ztratily se v propadlišti času, což umožnilo pseudohistorikům napsat své vidění dějin.

V jednom z vědomých snění se podařilo spatřit legendární město Kitěž. Jaká tajemství ve skutečnosti ukrývá? Z legend, které se nám dochovaly, je známo, že se údajně ztratilo pod hladinou jezera Světlojar během mongolsko-tatarského vpádu. Ale bylo tomu skutečně tak? Co když existovaly... dva Kitěže?

To vše v tom vědomém snění vyprávěl Sergej Radoněžský, kanonizovaný ruskou církví, který, jak se ukázalo ve skutečnosti, dlouho bojoval... s touto církví.

Ale pěkně popořádku.

...Zlaté paprsky prorazily bílý závoj. A v dálce se nad vodou objevilo přízračné město. Hle, je stále blíž a blíž. Už byly vidět jeho bílé stěny. Možná vůbec není přízračné, napadlo mě. A tu se na zeleném kopci objevila postava v dlouhém plášti. Tmavě zelený plášť s kapucí visel až k zemi. Postava se otočila a já si všimla pronikavého pohledu. Byl to starý muž s dlouhým plnovousem. Něco mě k němu neodolatelně přitahovalo. Vida, už je docela blízko. „*Já jsem Sergij,*“ řekl stařec tiše. „*Znáte mě jako Sergije z Radoněže, jako pravoslavného mnicha. Ale nikdy jsem nebyl křesťanem jako vaši duchovní. Byl jsem křesťanem jako Ježíšův učedník, a nic víc. Byl jsem křesťanem i pohanem zároveň.*“

Slovo pohan je nesprávné označení. Vždy jsem uctíval neviditelného Boha, který obsahuje všechno a všechny. Každé stéblo trávy a zrníčko písku je jeho součástí, nemluvě o našich duších. Ježíš o Něm také věděl a nazýval ho Otcem. O Otcovi věděli i prastaří - Perun, Lada, Dažbog, Svarog a další učitelé, které lidé v nevědomosti uctívali jako bohy. To však nijak nesnižuje jejich velikost a význam. Prostě slovo „Bůh“ bylo tehdy označením všech učitelů. Proto se i učitel Ježíš stal pro nevědomé lidi Bohem. Člověk by však neměl přijímat učení jednoho učitele a zavrhnout učení jiných učitelů jen proto, že kvůli nevědomosti nezná pravdu. A pravdou je, že všichni učitelé, kromě těch, kteří přinášejí temnotu a chaos, vedou k pravdě. Nu a ti, kdo rozsévají chaos a nepřátelství, vůbec nejsou učitelé, neboť jsou sami nevědomí nebo společně s černými silami vytvářejí temnotu.

Vždy jsem tomu učil, za což mě církev v mém tělesném životě pronásledovala. Když neznalí pastýři z nevědomosti nebo z černého popudu mluví jen o jediné pravé věrné pravdě a o kacírství, začíná všeobecná zatemněnost a utrpení. A potom, aby dokázali svou pravdu a nabubřelou velikost, tito „služebníci“ sloužící své pýše přepisují a falšují dějiny podle svých představ.

Kolik podvodů kolem a černých lží od takových „služebníků“ a vládců.

Za mého tělesného života se neodvážili proti mně nic otevřeně říci, neboť Otec konal všechny zázraky skrze mé ruce a ruce mých učedníků. A po mé tělesné smrti přilepili můj obraz k zástupu církevních svatých, a zázraky jediného Otce a jeho poslů učitelů připsali své křesťanské církvi. Ačkoli to má s původním křesťanským učením pramálo společného.

V dávných dobách bylo na Rusi město silné svým duchem. Říkali mu Kitěž. Také jeho historii překroutili církevní písaři podle svých představ. Ať alespoň někdo pozná, co se ve skutečnosti událo.

A tu Sergij vztáhl ruku k městu nad vodou a řekl. Tam se se mnou setkáš v minulém těle, kdy jsem tělesně žil na Zemi před narozením jako Bartoloměj. Tak mě maminka a tatínek pojmenovali, a když jsem přijal od Ježíše kromě Svarožího ještě jedno učení, začal jsem se jmenovat Sergej.“

...Najednou mě obklopil neprostupný les. Tmavé, mechem porostlé smrky svěsily tlapy až k zemi, mohutné duby rozprostřely své sukovité větve, v temné zeleni čněly štíhlé bílé břízy. Ptáci křičeli a cvrlikali. Na zemi bylo všude plno loňského listí, válely se tu padlé kmeny mohutných stromů, přede mnou se vznášely nějaké kameny porostlé mechem. V této divočině se rozprostřelo malebné jezero. Voda byla klidná, nikde ani vlnka, na obloze viselo jasné slunce odrážející se ve vodě.

Na jezeře je kamenitý a zalesněný ostrov. Když jsem se podívala pozorněji, všimla jsem si na něm jakéhosi osídlení, které připomínalo malou dřevěnou pevnost. Byly vidět hradby [kolová hradba] a strážní věžičky a za hradbami byly vidět sedlové střechy domů.

Ale tady, nedaleko ode mě (byla jsem jakoby bez těla), jsem si povšimla dřevěné loďky. K ní kráčel starší šedovousý muž v dlouhém tmavě šedém oděvu, opásaný provazem. Zpod něj vykukovala bílá košile. Na hlavě mu seděla malá černá čapka.

Bylo řečeno, že se dívám na to, co legendy nazvou městem Kitěž, jenže ještě před jeho zmizením. Nebylo zde město v pravem slova smyslu, ale něco jako skit [osada mnichů], který si v této pustině zařídili vyznavači staré védské víry neboli „pohané“, jak je nazývali křesťané. Odešli odtud dávno předtím, než do Rusi přišli skandinávští dobyvatelé (Vikingové a Varjagové), a zachovali si tedy starší větev náboženství bez pozdějšího skandinávského navrstvení, jak bylo řečeno.

Zde, daleko od zbytku světa, žili tito lidé jako bratři a sestry. Sem přicházeli z vesnic ti, kteří se chtěli věnovat duchovnosti.

Byli tu muži i ženy. Přitom si byli rovni a hierarchie zde byla jako mezi učitelem a žákem. Existovalo několik stupňů zasvěcení. Přicházeli sem i mladiství. Možná to byli sirotci, ale každopádně to byly duše hledající pravdu. V čele komunity stál letitý mnich-volchv a jeho nejbližší následovníci.

Ale zpět k loďce. Všimla jsem si dalšího chlapce se zlatými vlasy, který měl na sobě světlou košili. Táhl k lodi otep chrastí. A vtom jsem se ocitla v jeho těle.

Naskládal jsem větve do loďky a sám jsem do ní vlezl. Byly tam košíky s lesními plody a houbami. Každý den se ti, na které přišla řada, vydávali na loďce do blízkého lesa pro dary přírody a dříví na oheň. Dnes jsem byl na řadě já a další „bratr“ z komunity.

Byl tichý. Aniž by se podíval mým směrem, opřel se do vesel pleskaje jimi o vodu. Ostrov se zdál být nepřístupný. Obklopovaly ho strmé útesy. Na jednom místě se však jako by rozestoupily a otevřel se úzký průchod. Propluli jsme touto „soutěskou“ a brzy jsme se ocitli ve vnitřní laguně.

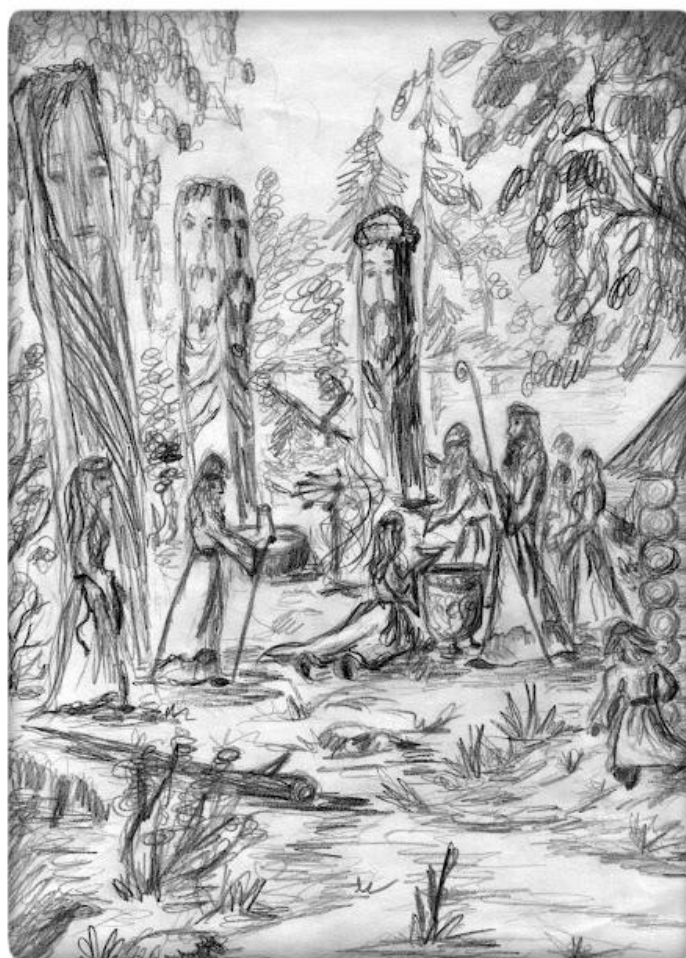
Na vysokém kopci u vody stál vyřezávaný dřevěný sloup (idol) - obraz Boha. Měl tři tváře, které se dívaly různými směry. Tato postava neměla dvě ruce, ale více, možná až sedm. Nedaleko stály další dva sloupy: mužské božstvo s dlouhými vousy a ženské božstvo s velmi dlouhými vlasy. Bylo vidět také velké kolo upevněné na sloupu rovnoběžném se zemí. V blízkosti idolů hořel věčný oheň.

Přistáli jsme u pozvolného břehu. Z dřevěných budov vyšli muži a ženy v podobných dlouhých opáсанých košilích. Mnozí z nich měli kulaté tváře, vlnité tmavé nebo rezavé vlasy a zlaté, světle hnědé oči. Jejich lněné košile byly vyšívané skromnými ornamenty. Někteří měli na sobě tmavé svrchní šaty, jako ten muž v loďce.

Někam jsem běžel. Všude kolem jsou dlouhé roubené domy. Tady je ten, kde bydlím. Je prostorný, dřevěná podlaha, okna bez skel uzavřená okenicemi. Jsou tu božstva vyřezaná ze dřeva, voní tu seno, podél stěn jsou natažené dlouhé lavice. Žije tu několik lidí, zhruba všichni v mém věku. Obecně v této osadě žije v domech několik „bratrů“ a „sester“ stejného věku. O ty nejmladší, jako jsem byl já (12-13 let), se staral stařík a postarší žena. Navštěvovali nás střídavě každý den.

Nejsou tu rodiče ani děti, jen žáci a starší „bratři“ a „sestry“. Znovu jsem vyběhl na nádvoří. Slunce ozařuje střechy, šumí listoví na stromech. Nádvoří je dlážděné dřevěnými cestičkami. U jednoho velkého domu se scházeli lidé, spěchal jsem tam také. Uvnitř bylo velmi prostorno.

Prošel jsem temnými chodbami a ocitl se ve velkém sále, jehož trámový strop podpíraly hustě vyřezávané sloupy a nosníky. Dlouhé lavice stály po stranách stejně dlouhého stolu. Tady byl jídelna. Při jídle se tu scházela celá komunita. Ale zatím tu ještě nikdo nebyl.

V sídle Kitěž

Když jsem se znovu ocitl na nádvoří, uviděl jsem, že všichni odešli na kopec, kde stály idoly. A už jsem tu také. Majestátní Bůh se třemi tvářemi se dívá na všechny a zdá se, že vidí všechno, co se ve světě děje. Ocitl jsem se poblíž ženského božstva Lady, vedle něhož ležely klubka se starobylým uzlovým písmem.

Na dalších dřevěných kůlech byli vyřezáni ptáci s ženskými hlavičkami. Kolo, které stálo na tyči, se pomalu otáčelo. Nedaleko stál kulatý plochý kámen s nakresleným kruhem, který představoval Slunce. Uprostřed byl dlouhý výstupek a žlábek - byly to sluneční hodiny. Naproti hlavní modle hořel oheň. Byla tam také starobylá zlatem cizelovaná kád' s vyobrazením ptáků, gryfů a lidí. Vedle ní byly tepané zlaté naběračky.

Každý přišel ke kádi, vzal si naběračku, nabral si a napil se zlatavého chmelového nápoje. Nápoj byl velmi sladký, s medovou příchutí. Pak jsme se všichni odebrali do jídelny, kterou jsem viděl. Tady jsme pili mléko, jedli nějakou kaši a pečené ryby, houby a šedé, nejspíš žitné, placky. Byly z hrubě mleté mouky s otrubami. Pilo se něco, co vypadalo jako pivo.

Vtom však lidé zneklidněli. Někdo vykřikl: „Shromáždění!“ A všichni se znovu vydali nahoru do kopce. Lidé házejí do ohně nějaké aromatické byliny. Představený společenství v dlouhé košili, s šedivým plnovousem vlajícím ve

větru, si cosi prohlíží v kouři ohně. Jeho nejbližší učedníci vytáhli klubka uzlíkového písma. Rozmotávají je a monotónně něco opakují. Některé z klubek po rozmotání vypadaly jako vzorované sítě, jiné jako dlouhé prameny zauzlovaných nití. Byly tam také vyřezávané dubové desky s nějakým písmem. Monotónní zvuky modliteb, zaklínadel a starobylých textů přerušovalo cinkání malých zvonků.

Bylo přineseno mnoho vázaných věnců z větví a trávy. Suchá tráva byla zapálena a věnce byly házeny na vodu. Všichni dlouho sledovali, jaký vytvoří útvar, když budou plavat na vodě. Věnce nechtěly shořet a lidé z toho byli smutní. Všiml jsem si, že hlavní mudrc letmo pohlédl mým směrem a tvářil se udiveně, ale vzápětí pokračoval v prastarém obřadu.

Vyletěla jsem z chlapcova těla a uviděla všechny ze strany.

Nějakým způsobem jsem se dozvěděla, že ke skitu míří oddíl nějakého knížete a dvou řeckých kazatelů. Rus už přece byla křesťanská, a když se kníže dozvěděl o osadě „pohanů“, rozhodl se je obrátit na pravoslavnou víru, nebo je vymazat z povrchu zemského, pokud budou trvat na svém.

Na všeobecném shromáždění komunity bylo rozhodnuto vyslat vyslance k „cizokrajným“ misionářům a ke knížeti. Sám představený komunity a dva jeho následovníci se rozhodli vydat se na setkání se skupinou. Zde je vidím, jak nastupují do velké lodi se zahnutou přídílí. Ozdobili ji smrkovými větvemi, a pomalu vyplula z laguny úzkým průlivem.

Slunce se sklánělo k západu, foukal studený vítr. Lod' se starcem a jeho průvodci plula po jezeře. Ale já už jsem na druhé straně jezera, jako bych visela ve větvích vysokého stromu. Tudy se blíží velký oddíl bojovníků. Jejich přilby a zbroj se lesknou ve zlatavých paprscích, štíty a brnění zvoní, unavení koně pod nimi frkají. Vpředu jede kníže na bílém koni s dlouhou hřívou, s rudými otěžemi a zlatými plíšky.

Kníže má na hlavě aerodynamickou přilbu s destičkou chránící nos, těžkou drátěnou košili a na hrudi se mu třpytí silné brnění. Pohled jeho mírně šikmých šedých očí je upřen na ostrov.

Vedle něj jedou dva řečtí duchovní v církevních hábitech na vraných koních.

A tu se zničehonic zpoza skal vynořila lod' s vyslanci. Když dorazili, obrátili se ke knížeti. Jejich řeč mi byla nesrozumitelná, ale pak se v mém vědomí objevil překlad do moderní ruštiny. Tohle jsem si zapamatovala.

Přicházející volchv se zeptal knížete: - S čím jsi přišel?

- Přicházím v míru, - odpověděl ten, - chci vás osvětit. Přináším vám pravou víru, chci vás očistit od temnoty a nevědomosti.

- A kde jsi přišel na to, že žijeme v temnotě? - podivil se volchv.

- Uctíváte dřevěné modly a neznáte pravého Boha, d'ábel vám ho zastínil, - pravil horlivě kníže.

Volchv se však na něj nedíval. Už se obracel k Řekům: - Váš Bůh a náš Bůh jsou jeden a týž, tak proč ho rozdělovat?

- Jste modláři! - podrážděně vykřikl kněz.

- Naše modly, jak říkáte, jsou jen obrazy velkého Stvořitele, a od vašich ikon se liší jen málo, - odvětil volchv.

- Rouháš se a bloudíš v temnotách! - tvrdil Řek, - ale my vám přinášíme pravdu. Poslouchejte a nelpěte. Ještě můžete být spaseni.

- Jak můžete šířit pravdu a světlo, když jste sami rozdělili nejen Otce, ale dokonce i jeho Syna Krista (rozkol mezi katolíky a pravoslavnými?). Proč se domníváte, že právě tak, jak uctíváte Boha vy - je správné? Bůh je jeden a jeho syn je jednorozený.

Lidé rozdělili Boha a prolévají za něj krev jako synové Abrahámovi na území syna Hospodinova.

A ještě velmi dlouho budou setrvávat ve svém bludu, nazývajíce svého předka jedni - Abrahámem, druzí - Ibrahímem, a nazývajíce Boha různě, jedni - Alláhem, druzí - Elohimem. A vaši bratři, západní křesťané (katolíci), prolévají krev jedněch i druhých, považujíce pouze sebe za správné věřící. Na oplátku je lidé proroka (Mohameda) nazývají nevěřícími, zatímco oni sami sebe nazývají - pravověrnými. Kdo má tedy pravdu: pravověrní, pravoslavní, nebo někdo jiný? Jak dokážete, že vaše cesta k jedinému Stvořiteli je správnější než ostatní? Nebo vás vede jen touha po moci, a kvůli ní rozdělujete Boha?

- Vzpamatuj se, co to říkáš, ty rouhači a pohane? - vzkypěl kněz.

- Dáváme vám čas do východu slunce. Vejdete do lůna církve, nebo ne? Pokud ne, vypálíme vaši vesnici a pošleme vás do pekla i s vašimi bezbožnými modlami, - ostře prohodil kníže, stěží se ovládaje.

- V čem jste lepší než synové vlčice (Římané), kteří upalovali a zabíjeli mučedníky pro Syna Hospodinova (první křesťany)? A Syn, ten přišel kvůli vám i kvůli nám. A nechtěl, aby pro něj byla prolévána krev v tomto světě, utápějícím se v nevědomosti, sobectví a touze po moci za každou cenu, dokonce i za cenu pošlapání hlavních přikázání vašeho vlastního náboženství, - znovu promluvil šedovlasý volchv.

- Jak se opovažuješ nás poučovat, pohane? - nevydržel to Řek. - Vypadni, dostali jste lhůtu.

- Dobrá, do východu slunce to tak tedy bude, ale nezapomeňte, že všechny cesty vedou ke Stvořiteli. Jen vy to teď nemůžete pochopit, a později přijde doba, kdy to lidé pochopí. Ale stane se to, a prastaré pravdy zvítězí, a nás budou vzpomínat, i vaši světci přijdou k nám. Ale za velký hřích překrucování pravdy k

vám přijdou zlí stepní lidé, kteří uctívají temné duchy (Tataro-Mongolové). Bude to pro vás trest za bratrovraždu a násilí pod rouškou svatých cílů. A v budoucnu přijdou lidé vůbec bez víry v Boha, chycení do sítě temných sil, a teprve velká válka je přivede k rozumu (druhá světová válka). A ty se těch ze stepí ještě dočkáš, kníže. Inu, co se má stát, tomu se nelze vyhnout. Všechno je vůli boží, - řekl stařec.

S těmito slovy mávl rukou a loď vyplula.

Knížecí bojovníci rozbili tábor u jezera v očekávání rána. Když dorazili do vesnice, uviděli volchvové modlíci se lidi. A tu vidím, jak se připravují k něčemu velmi důležitému. Vytáhli zářící posvátný kamínek-krystal. V tuto hvězdnou noc osvětloval vesnici. Byl zde uchováván od dob velkého exodu z legendární vlasti Árijů - Hyperboreje, jak bylo řečeno. A nyní byl s poctami položen na kulatý kámen Slunce do žlábků u výstupku dávajícího stín (sluneční hodiny). Všichni se modlili v očekávání rána.

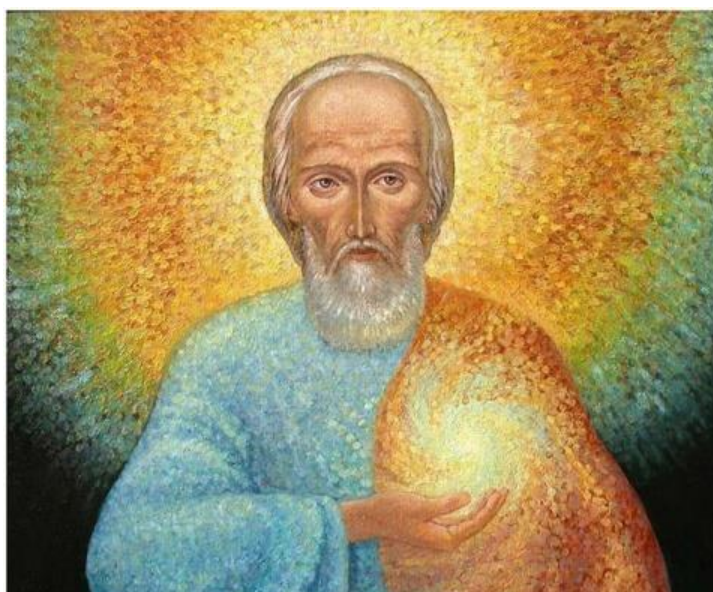
A tak nastal růžový úsvit. Něžné sluneční paprsky se dotkly plochého kamene Slunce, ale stín ještě zakrýval krystal. Čas plynul jako věčnost, stín se sotva hnul.

Tam na druhém břehu se již připravovaly lodky, aby vzaly sídliště útokem. Najednou se sluneční paprsky dotkly krystalu, a ten vzplál nevídaným světlem.

Prudce jsem se vznesla nahoru a uviděla, jak nadpozemské světlo zahalilo celý ostrov. Na břehu začala panika, knížecí vojáci zděšeně vyskakovali z loděk. Tu však světelná mlha prořídla a rozplynula se. Na jezeře nezůstala po ostrově ani stopa - jen hladká vodní plocha.

Bylo řečeno, že toto sídliště přešlo do jiné dimenze, ale v paměti lidí zůstalo jako neviditelné město Kitěž.

Znenadání se nad jezerem objevila tvář starověkého volchva. Volchv se usmál a jeho tvář se začala měnit, až se z ní stala tvář Sergije, kterého jsem potkala na onom kopci na samém začátku.

Sergij Radoněžský - Volchv

„Takže Kitěž opustil náš svět ne před vpádem Tatarů, ale před svými ruskými?“ - napadlo mě tehdy.

„Ano i ne,“ odpověděl Sergij. „Byl tu ještě jeden Kitěž, nebo spíš Malý Kitěž, který tu mnohem později postavili knížecí lidé na břehu jezera. Toto město odešlo před Tatary na stejné místo, kam odešel první Kitěž. A není důležité, jaká byla u lidí tam víra. Ve Svaroga nebo v Krista. Svarog i Kristus - to jsou pouze učitelé, jakých přišlo na Zemi mnoho.“

Důležité je, aby ji lidé nedělili. Tak se Malý Kitěž spojil s prvním, ‚pohanským‘. A tam, v zemi, kterou Rusové nazývají Bělovodí, a východní lidé Šambala - jsou jedno. A kopule tamních kostelů stojí vedle idolů a zvoní zvony a zpívají se starobylé hymny ke Svarogovi. Žádná víra vám neřekne celou pravdu najednou, stejně jako ji nelze poznat za jeden život. Proto žijeme mnoho životů a měníme těla různých epoch, a každá víra nám odhaluje jen jednu stranu mnohotvárné tváře boží. A jen velká nevědomost tlačí lidi k nepřátelství, vždyť tyto strany se jim zdají nesouvisející a navzájem nepřátelské. Pamatujte si to.“

Tak pravil Sergij a zahalil se do svého dlouhého pláště. Šel po vodě jako po suchu do Kitěže, do svého příbytku, kde dodnes učí pravdu ty, kterým se duchem podařilo dostat do tohoto tajemného města...

Zapsala Valeria Kolcova 08.06.2014